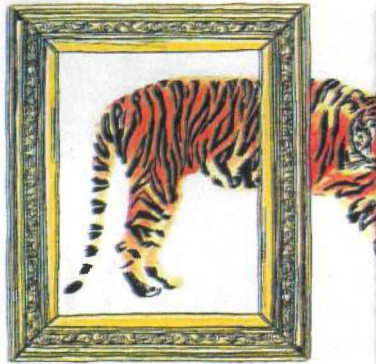

El retrat d'una duquessa de quinze anys

Admesa una certa lentitud en la manera de narrar les escenes, la nova novel·la de Maggie O'Farrell, després de l'èxit de *Hamnet*, és una obra que et transporta imaginativament al segle XVI de castells i palaus de Ferrara i Florència. Una obra per treure's el barret. No tan sols per la dosi de veritat i convicció en la bondat de la història, sinó per una meravellosa voluntat d'estil que considero admirable: diàlegs breus, pausats, escenes inesperades, descripcions absorbents, matisos en l'evolució dels personatges principals: Lucrezia de Cosimo i Alfonso, Duc de Ferrara, de la casa d'Este; excel·lents personatges secundaris: la inoblidable Emilia.

El que més m'ha sorprès és la percepció de vida d'una duquessa de Ferrara, en una forma sentida, meravellosa. Com aconsegueix capbussar el lector en aquests ambients? Primer amb una profunda bibliografia llegida i estudiada, després amb un estil lent, visual, minucios, bolcat al moviment psicològic del personatge però també en la comprensió de la jerarquia de poders dins l'espai clos d'una cort, amb les minucies de discussions, els silencis, la foscor, els exilis conatats per secundaris, que el lector va

El retrat de matrimoni —Maggie O'Farrell

Traducció de Marc Rubió

PREVISIBILE EN APARENÇA, LA NOVEL·LA TÉ UN ESTIL LÍRIC QUE SEDUEIX I ENLLUERNA

assimilant a poc a poc. La impressió de vida és magnífica. La desautomatització del llenguatge, el desbaratament dels tòpics romàntics, el crescendo dramàtic de l'obra són brillants. La documentada curta

vida de Lucrezia –semblaria una novel·la previsible!–, a través de la ficció, esdevé tota una altra cosa que finitud.

A la magnífica descripció sentida d'ambients, a una documentació exquisida i a una felicitat per preparar un final, cal afegir una bella capacitat per mostrar, com a Janus, dues cares del Duc de Ferrara. Resumint, estimat lector:

El retrat de matrimoni és un cap de brot en la novel·la contemporània per l'efecte sentit de vida de dones d'altre temps d'una forma que em resulta difícil d'adjectivar: és una vida poc romàntica?, poc idealitzada?; és una vida privada de les dones que permet llegir d'una altra manera el segle XVI?; és una forma de llegir la vida contemporània?

Encertadament, agrupa els fons psicològics amb la trama novel·lesca i la visió d'una cort renaixentista des de la perspectiva femenina, amb una impressió de veritat compartida: el tancament com un leitmotiv de l'obra. En la novel·la es pot interpretar el retrat de la protagonista com una mena de correlat objectiu de les concepcions de l'art novel·lesc i la pintura. La valuosa qualitat humana de cada ser hi apareix retratada a través del quadre i la ficció. Les obscures raons de cadascú, també. Previsible en aparença, es desfà de la lligassa documental amb un estil líric que sedueix i enlluerna. Una molt bona lectura, en molts sentits.